GONDA EN DE PARIJSCHE BEDELAAR

DOOR FRITS VAN RAALTE

De hemel was zoo helder blauw en de zon verguldde de daken der huizen, waar Gonda op neerkeek, met zoo'n heerlijken glans, dat ze begon te zingen, terwijl ze door den langen corridor ging, die naar de lift voerde.

Ze was blij om al de mooie en vreemde dingen, die ze gezien had en die ze nog zien wou, en ze zou wel altijd in Parijs willen blijven.

Terwijl ze dat onder het voortgaan bedacht, hoorde ze opeens een volle, klankrijke mannenstem van beneden op zingen. Getroffen bleef ze staan, en na een oogenblik was ze volkomen bevangen door een bekoring, die haar alles om zich heen en heel de blijheid om Parijs deed vergeten. Als gouden bollen van geluid, zuiver gerond, gingen de klanken omhoog, nu eens sneller wordend, dan weer in verlangzamend rhythme.

KOLONEL W. L. OVERDUIJN,
commandant der IIe infanterie-brigade, is benoemd tot generaal-majoor, commandant der stelling Amsterdam.

Het was een ongewone melodie van grootschheid en rust en Gonda was zoo ingenomen door de klanken, dat ze de woorden niet hoorde; ze wist niet of de stem Fransch of een andere taal zong.

Nu eens klonk de zang als de klacht van een verlangend gemoed, dan weer als een oud verhaal, om daarna met zachten overgang de blijde opkomst der zon te verkondigen. Onvermoeid zong de krachtige stem de volle tonen en Gonda bleef roerloos staan luisteren. Maar eindelijk werd het stil beneden. Ze boog zich uit het geopende venster, om den zanger te zien. Het was dacht ze, zeker een jonge man die bij een opera-gezelschap behoorde, of misschien was het Durillac zelf wel, wiens stem en persoon ze zoo had bewonderd in „Salambo"; ze vond, dat er iets in deze stem was, dat aan hém deed denken. „Natuurlijk klinkt zijn stem hier in de open lucht anders dan in de opera," dacht ze. Maar hoe ze ook rondspeurde, ze zag niemand beneden en ook niet voor een van de vensters, dichtbij. Opeens begon de stem weer te zingen, en ingespannen luisterde Gonda weer, opnieuw bevangen door de vreemde gewaarwording. Het was haar, alsof ze de stem liefhad, zooals ze zich altijd had voorgesteld, dat ze een man zou liefhebben.

Zonder te weten waarom, keek ze opeens schuin naar achteren en zag Madame Syardon, een der gasten van het pension, met wie ze voor n paar dagen kennis had gemaakt.

Gonda zag, dat Madame Syardon glimlachend luisterde en toen de zanger opnieuw zweeg, vroeg ze, wie daar zoo prachtig zong.

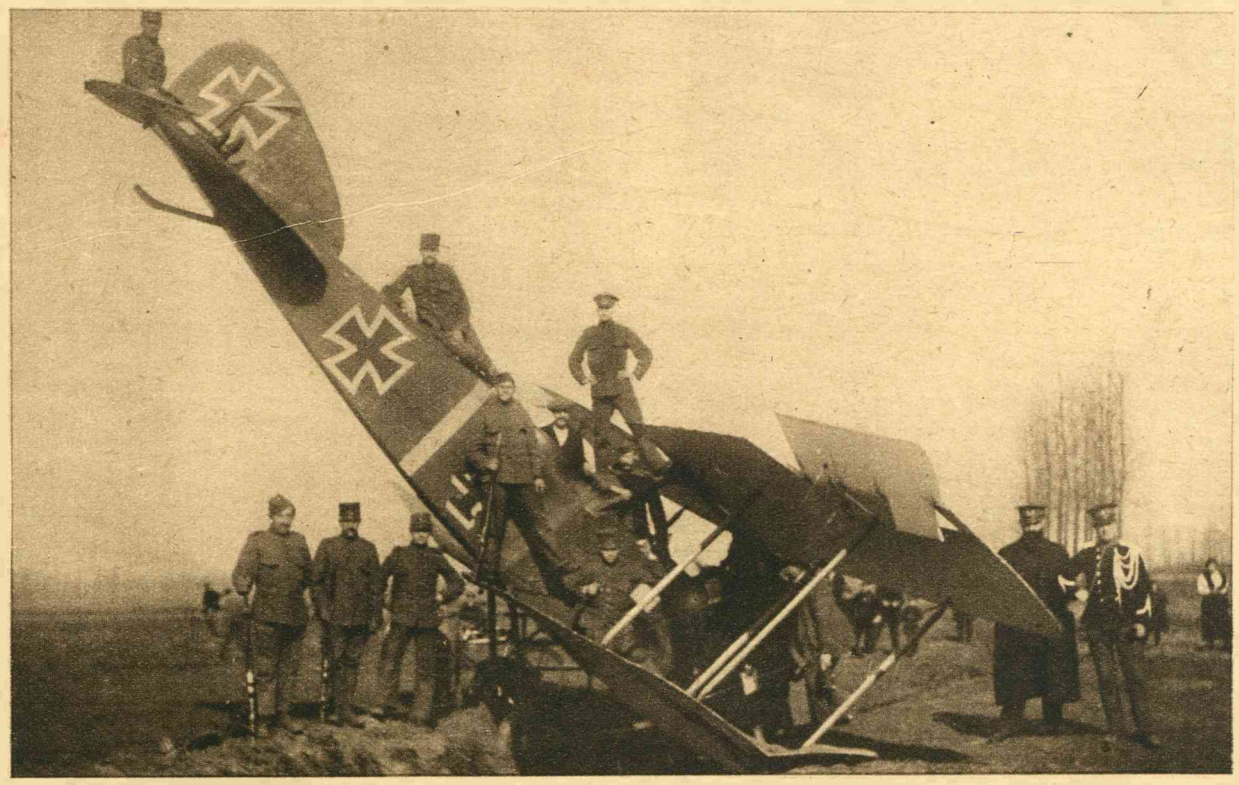
De oudere dame zag haar lachend aan. Ze scheen te begrijpen, welke gedachten Gonda over den zanger had en zei: „O, het is een heel gewone man, een bedelaar, die zingt, meer niet. Zooiets hoor je hier zoo vaak en deze komt elke week een paar malen. Ik luister ook nogal eens naar hem." Gonda was teleurgesteld, dat de schoone stem niet aan een eleganten jongen man behoorde, maar ze zei het niet en wilde een geldstukje uit het venster gooien. Maar Madame Syardon zei, dat ze dat maar niet moest doen omdat de man het toch niet zou kunnen krijgen. Hij stond te zingen op een binnenplaats achter het gebouwencomplex, waarvan het pension deel uitmaakte. „Dan ga ik hem zelf iets brengen" zei Gonda, verlangend den man te zien en ze ging met de lift naar beneden. Maar toen ze, na zich door den portier den weg naar de binnenplaats te hebben laten aanwijzen, daar kwam, was de zanger al weg.

Dien geheelen dag kwamen de klanken van den zang, die ze vergeleek met regelmatig geslepen kristallen van groen en rood en doorschijnend edelgesteente, in haar herinnering en dien avond in bed dacht ze voortdurend aan de stem. Als ze rijk genoeg was, zou ze den armen jongen, die door de natuur met zoo'n heerlijk geluid was toebedeeld willen laten studeeren en als hij dan later de wereld verrukte door zijn zang, dan zou dat haar werk wezen. En hij zou haar dankbaar zijn voor wat ze voor hem gedaan had en haar lief krijgen. Het zou haar dan niets kunnen schelen, dat hij in vroeger jaren had gebedeld. Als het erop aankwam, was er maar weinig verschil tusschen hem en Durillac van de opera. Durillac verdiende zijn brood met zingen, die arme jongen zong en kreeg daarvoor ook geld. Neen, ze zou de heele wereld trotseeren en niet dulden dat iemand iets verkeerds op hem zou zeggen... — „Malle luchtkasteelen," zei ze tegen zichzelf, „iets voor 'n film, zulke rare dingen komen in 't werkelijke leven toch niet voor," maar ondanks die overwegingen wilde de gedachte aan den onzichtbaren zanger haar niet verlaten. Toen ze den volgenden ochtend door den corridor ging, dacht ze weer aan de stem. Ze vroeg zich af, hoe de zanger er zou uitzien, zou hij jong wezen of misschien wel dertig jaar? Neen, dat moest niet, hij moest wel 'n jaar of wat ouder zijn dan zijzelf, misschien was hij drie of vier en twintig. Veel ouder kon hij zeker niet zijn, dat kon je wel aan zijn jonge stem hooren.

JUBILEUM JOS. VERLINDEN.
Dinsdag, 12 Maart 1918, waren drie jaren voorbij, sinds de acteur Jos. Verlinden, in het Interneeringskamp te Harderwijk, de tooneelgroep stichtte die zijnen naam draagt. Niet om den langen levensduur is die dag heuglijk. Och, neen, want komt morgen de vrede dan wordt met groote geestdrift het troepje alras ontbonden. Neen, maar voor de talrijke vrienden en bewonderaars van den talentvollen Verlinden, is het de gelegenheid om hem vooral te huldigen. Hem dankt toch het gezelschap dat het zulke degelijke opvoeringen geven kan; hem danken de geinterneerden voor al de prachtige voorstellingen waarop hij hen regelmatig vergast. — De kiek links geeft Verlinden als „Lord Babberley" in „De Tante van Charley", rechts ziet men hem als „Koster Henling" in „De gevolgen van een leugen".

DE DUITSCHE TWEEDEKKER,
die verleden week in de nabijheid van Hulst (Zeeland) een noodlanding moest doen. Op onze foto ziet men de Nederlandsche militairen, die de machine bewaken, „op"gestegen.

Ze keek het venster uit. Toevallig kwam Madame Syardon weer voorbij. Gonda kreeg een blos, toen Mevrouw haar aansprak. Mevrouw Syardon zou zeker begrijpen, dat ze naar den zanger zocht. En doordat ze bloosde, begreep de oude dame dat ook werkelijk. Ze zei tegen Gonda, dat het n heel gewone bedelaar was, zooals er in Parijs vele duizenden rondloopen. Zulke zangers zijn in alle steden van alle landen, ze zouden in Hollandsche steden ook wel zijn. — „O, ja, maar heel andere .." zij Gonda en ze dacht aan den armen drommel met zijn gebogen rug en zijn pet diep in de oogen gedrukt die op den hoek van de straat altijd zulke akelige jammerende liedjes zong.

Zoo kon hij toch niet zijn, die stem kòn niet toebehooren aan zoo'n ongelukkig type, die bevend zijn magere hand ophield om een paar centen. Deze was misschien een jongen van goede familie, die aan lager wal was geraakt, dacht ze.

PROF. J. TE WINKEL.
Prof. J. te Winkel, hoogleeraar in letteren en wijsbegeerte aan de Amst. Universiteit, heeft wegens het bereiken van zijn 70-jarigen leeftijd tegen 16 September a. s. zijn ontslag aangevraagd.

Ongeveer een week later, toen ze tegen den middag thuis kwam, hoorde ze den zanger weer. Ze liet zich door den portier den weg wijzen naar de plaats waar de man stond en bleef luisteren. Ze zag hem niet, doordat hij om den hoek van 'n gang stond. Toen hij ophield met zingen werden uit verschillende vensters geldstukken in papiertjes gewikkeld, omlaag gegooid en nadat hij die opgeraapt had, wilde hij gaan. Gonda zag hem nu opeens om den hoek komen. Schrik greep haar aan: was die arme oude bedelaar, met zijn vuilwitte lange haar, de zanger? Dat had ze zich nooit kunnen voorstellen, het was gewoon verschrikkelijk! Met hangend hoofd zag ze hem voorbijgaan, hij keek even vanonder zijn moede oude oogleden naar haar, en op dat oogenblik kreeg ze haar besef terug. Het beteekende niets, dat hij oud was, hij had prachtig gezongen. En het contrast tusschen zijn prachtige jonge stem en zijn oud, vervallen lichaam werkte op haar in. Terwijl hij voorbijging gaf ze hem een vijffrancstuk. Het was wel veel, voor haar, maar de stem en de ontmoeting hadden haar getroffen. De oude zanger bekeek het geldstuk, dat in zijn hand lag en blikte daarna Gonda aan. „Ça vous plaît mes chansons?" vroeg hij. Gonda wist niet wat te antwoorden.

Die blik maakte haar van streek en zonder te weten waarom keek ze weer naar de hand, waarop het geldstuk lag. „C'est trop," zei de oude en hield de hand open alsof hij verwachtte, dat ze 't geld er nu uit zou nemen.

Gonda deed een pas achteruit, de bedelaar lichtte den hoed, boog eenige malen terwijl hij haar bedankte en ging langzaam verder. Toen ze aan tafel zat en over de ontmoeting nadacht viel het haar opeens in, dat de oude zanger zoo'n mooi gevormde hand had; het was dus een man, die aan lager wal was geraakt en ze was blij, dat ze hem vijf franc had gegeven. Als hij weer kwam, wou ze toch eens met hem spreken, besloot ze. Maar er gingen weken voorbij, doch de zanger kwam niet terug.

Op een avond zat Gonda met mevrouw Syardon en haar zoon op den Boulevard des Italiens thee te drinken. Gonda keek naar de menschen, die voorbijgingen, de kranten verkoopsters, jongens, die zakjes met olienootjes te koop aanboden en vroeg toen opeens: „Zie eens wat doet die man daar?"

Er liep een oude man voorbij, met lang, ordeloos in zijn nek afhangend haar; als slordige manen hingen zijn vuilwitte lokken neer. In zijn hand had hij een stok, dien hij telkens onder een stoel stak en dan aan het ondereind betastte. De heer Syardon legde haar uit, dat onderaan dien stok een spijker was vastgemaakt en dat de man met dien spijker eindjes sigaar oppikt, die rookers hebben weg gegooid. De man droogt en snijdt die stukjes fijn om die tabak in een pijp te rooken. — „Geeft U hem een sigaar, als hij dezen kant uitkomt?" vroeg ze.

„Mèt genoegen," zei hij, maar opeens zei hij verbaasd: „Daar, dat is diezelfde man, die vroeger op